

Middelburg 10 Maart 1840

Beste Leentje en Cor en Jan!

Door Maatje werd mij gevergd uw brief te beantwoorden en te bedanken voor uw blijde mededeeling de familie daarin bevond, Maatje zelf heeft het vaneer voorloopig zeer moeilijk. Allereerst is zij, door de ziele van Moeder en de vele eigenaardigheden daarvan verbonden en de dracht van een begrafenis althijf overbreegt, werkelijk was te verwachten dat zij om zelf te schrijven, het is haar even te zien dat ze zeer vermoed is.

We hopen dan ook dat zij geneegen ook wille nemen met een schrijven van mij. We kunnen ons best indenken dat zij in deze omstandigheden aanleiding vond om niet zelf af dat Jan zou komen, doch de dank voor uw mededeling is er niet minder om. We hopen ontusfchen dat de ongesteldheid van Jan alweer uit de weg is en hij weer zijn afbeelding verrichten, en niet minder dat ook wijzelf en Cor zich in welstand bevinden. Voorzeker stromen we ook in met de

doen te uitgesproken wensch om de familie
relaties nu ook na Moeder's verschuiven
onverminderd te blijven voortzetten.

Het zal te wellicht een vraag geweest zijn
hoe of het tot het laatste oogen^{zal} zijn.

Tot vrijdag 1 Maart is het met Moeder
gebleven zoals het ging toen Jan geweest is. Des
avonds van die dag is er hier een aanval van
berouwe geweest en van toen af is het stiel uette
siet gegaan. Ze kon toen ook niet verstaanbaar
meer spreken, wel hoorde en zag ze blijbaer
nog wat om haar heen gebeurde, en ook kende
alleen die bij haar kwamen. Des dondays ging
dat minderen en achteruit berien was het
einde toen reeds dichtbaer madekende, en
was te des maandagmiddays te 12,30 uur
ontslapen.

Te is zij niet meer, doch het afsterven
en hare nagedachtenis zijn ons nog
niet uit de gedachten. Tot het laatste
van hare bewustzijn is er bij haar geen
vrees voor de dood geweest doch wel
verlangen om bij hare Heiland te zijn
de was ook geheel los van wat haar om
den up daren tiefen sterben was.

Haar begrafenis werd bijgewoond door alle eigen kinderen en vele kleinkinderen. De kleinkinderen waren wegens het gemis aan plaats ruimte niet verzoekt.

De Cereformeerde Domine van Hoek heeft de begrafenis geleid. Voor we naar het Kerkhof gingen werd door hem gelezen 1 Theofiloniensen 4 van vers 13 tot het einde en naar aanleiding daarvan de formele toespraak. Op het Kerkhof werden door hem een schriftgedeelte gelezen uit de Openbaring van Johannes en Psalmedomht met het „Onze Vader“.

Na de terugkeer werd door hem Psalm 90 gelezen en heeft hij de formele nog toespraak naar aanleiding van een woord uit Psalm 130 en wel het 5^{de} vers alwaar geschreven is: „Mijn Ik verwacht den Heere, mijn ziel verwacht en ik hoop op zijn woord. Hij vond dit toepasselijk op de uitdrukking van Moeder, op haar sterfbed zoo dekwijfs behield.

Door mededelen werd na het vertrek

van die Dornie erkent dat daar
hem een diep ernstig woord gesproken
was, en blykbaar een indruk naliel.

Omdat ik ook op dracht had om andere
brieven te beantwoorden had ik gemeend
met een klem volletje te volstaan doch die
ging niet en daaromde was ik ook niet
tevreden maar nu weet ik toch alweer iets
wordt waer de laatste dagen de herten van
de familie vervulde en nu moet ik er
denk toch mede eindigen. Ik hoop dat
ik er voor deze maal opgevoerd mee
nemen wil.

Het gebeurde in de familie en het
geheele wereldgebeuren der laatste
weken en maanden, zoo alles tezamen
opgenomen is wel voldoende dat er nu
ongemerkt vele vragen in het hart rijzen.

Voornamelijk komen we des vorms
tot de erkentenis dat Gods wegen
andere zijn dan onze gedachten, en
dat enkel rust van het leven te vinden
is in het geloof dat Gods wil altijd
wijs en goed is.

De slating was en met vele groeten
van ons allen van namens Maatje
namens de Tragedie familie; Afkeer